

Benkő Imola Orsolya

AZ ELSŐ

Emlékszem arra, amikor elfelejtettek. Reggel volt, nyár. A halványkék égen pufók és nyúlánk bárányfelhők vonultak. A tejet néztem, amit apa elém tett az asztalra. A tej föle, a pille ráncosan bámult vissza rám, emlékszem, arra gondoltam, mi van, ha mégis én leszek ma az első. De ahogy a bárányfelhők, ez a gondolat is elúszott, apa szólt, hogy induljak el egyedül, jön majd, de még lesz egy sürgős találkozója az irodában egy peres ügyféllel. Bizonytalanul bölintottam, hagytam, hogy megpuszilja a homlokom, és bámultam az undorító pillét. Miután becsapódott az ajtó, felálltam, és egyenesen a vécéhez mentem. Kiöntöttem a tejet. Néztem, hogy a pille ráncosan lebeg a víz tetején, akár anya homloka, ha rossz jegyet hoztam haza. De anya nem volt otthon, vakbéllel műtötték, a kórházban feküdt. Nem látta, hogy kiöntöttem a tejet, és azt sem tudta, hogy apa nem vasalta ki a fehér ingem. Néztem a gyűrődéseket, az asztalra tettem a blúzt, húzgáltam jobbra-balra, nem lett jobb. Felvettem, ahogy volt, hozzá az ünneplős szoknyát, amit még anya vasalt ki, mielőtt rosszul lett. Már csak a masnikkal kellett megküzdenem a tükör előtt, folyton kibomlott a jobb oldali, képtelen voltam szépen megkötni.

Az óra fél kilencet mutatott. Indulni kellett. Éreztem, hogy a bal lakkcipő sarka kotyog, de már nem volt időm megnézni. Apa nem adott pénzt villamosra, szedtem a lábam, el ne késsek. Ezt az utat ma is csukott szemmel be tudom járni, semmi sem változott harminc év alatt: végig a piacon, át a hídon, a százharminc éves, romos patika előtt úgy kell befordulni, ahogy a villamos kanyarodik, a Széna téren érdemes felnézni a szoborra, szerencsét hoz, egyenesen végig a keskeny utcán, a régi óvodám előtt át a zebrán. Épp a közepén vágattam, amikor leesett a lakkcipő sarka. A lámpa pirosra váltott, néztem, ahogy átgázolt rajta egy kocsí, nem tudtam rendesen menni, bicegve tettem meg az utat a zebrától az iskoláig. Sírni akartam, de nem lehetett. Pipiskedve, lábujjhegyen léptem be az iskolába. *Nagyon hülyén mész,* csapódott mellém Melinda, a barátnőm. *Leesett a cipőm sarka,* súgtam. *Várj,*

mondta. *Vedd fel az enyémet, úgyis téged hívnak ki.* Ráztam a fejem. *Ne hülyéskedj, ugyanaz a méret,* nézett rám szigorúan, úgy, ahogy anya szokott. Belebújtam a cipőjébe, cseréltünk. Nevetve bicegett mellettem, fogta a kezem. Csöngettek, az év utolsó csöngetése, gondoltuk, aztán jöhet a nyári szünet.

Julika tanító néni büszkén nézett ránk, amikor hozzám ért a sorban, kacsintott. Melinda integetett a szüleinek, kerestem a tekintetemmel apát, nem láttam sehol. A beszéd után az igazgatónő elkezdte osztani az osztályelsőknak járó oklevelet, emlékszem, hogy izgultam. Izzadt a tenyerem. Az égen két felhő összekoccant. Hol van apa? Kihívtak. Álltam kipirult arccal az iskola udvarán. Hol van apa? Szemben velem vagy száz idegen szülő. Mind tapsolt. Hol van apa? Átvettem az oklevelet, arany betűkkel virított rajta, hogy a 3/b első tanulója lettem. Mégis úgy éreztem, süllyedek.

Cipő nélkül, futva értem haza. A régit, a rosszat útközben kidobtam. A ház üres volt. Egyenesen a fürdőszobába mentem. Apró darabokra téptem az oklevelet, néztem a víz felszínét: lebegtek, gyűrődtek, akár a reggeli pille. Végül eltűntek a vízszugár alatt.

ORATORIO

Az őszi fény felkockázza a Piazza Santo Stefanót A turisták és az egyetemisták úgy sütkéreznek az asztalok körül mintha fénykubusokban ülnének kivilágítva mégis szabályosan elkülönülve egymástól Felszálló galambok és gyereknevetés közé érkeznek a koldusok Külső szem számára eldönthetetlen hogy hajléktalanok vagy menekültek a baljós tekintetű kéregetők Egyenként érkeznek mégis néhány másodperc alatt elárasztják a teraszokat és a tereket Érezni ahogy megbolydul a fénykockák nyugalma A turistákra felkerülnek a napszemüvegek a gyerekek szüleikhez futnak a galambok szétrebbenek A feszültség bekúszik a lusta kövér délutánba hiába fordítják el fejüket az amerikaiak a kispénzű diákok hiába rázzák fejüket az olaszok hiába gesztikulálnak hevesen forgatják ki látványosan a zsebeiket hiába szűkül össze az emberek pupillája szorítják össze a szájukat és ráncolják a homlokokukat vagy nevetnek kíméletlenül amikor a kéregetők zoknit

karkötőt öngyújtót kínálnak némi pénzért cserébe A koldusok egyre csak jönnek megállás nélkül áramlanak két korty cappuccino három falat tiramisú néhány pohár Aperol között

A fénykockákban megrázzák fejüket az emberek egymást kémlelik a szikrázó napsütésben Ne adjon a másik se most már aztán tényleg ne micsoda pofátlanság ennyi koszos bűdös koldus egy kávé nem lehet nyugodtan meginni Ezt látni a talpig Gucciba öltözött amerikai nő arcán is amikor újra megjelenik az a vékony siketnek tűnő ammónia szagú fiatalember aki már egyszer járt nála A nő kései ebédjét fogyasztja a villát a szájához emeli egy adag bolognai ragúval A falat a szájában megkeseredik mivel egyáltalán nem hasonlít ahhoz a bolognai spagettihez amit ő Philadelphiában szokott enni ráadásul nincs felkészülve ilyen mértékű gátlástalanságra Teli szájjal fintorogva hessegeti a siketet menjen innen felfújja magát mint egy varangyosbéka a földre zuhan az árnyéka duzzadt pofazacskói izgatottan mozognak az aszfalton fröcsköl belőlük a nyál A fiú keskeny vállalai közé húzza a nyakát a nyálzuhatag elől hátrál de nem tágít jobb kezét a szája elé emeli és mutogatja enni szeretne A Gucci-nő megrázza dagadó pofazacskóit egy újabb hatalmas falatot gyömszől a szájába kilóg belőle néhány Tagliatelle rázza dühösen a fejét get away from here morogja a szemei kidagadnak még egy nagy adag tésztát töm magába aztán még egyet A fiú megijed szikrázó tekintetétől talán attól fél hogy a nő lehányja vagy kipukkan ez a zabáló szörnyeteg mint egy hatalmas Mortadella és mindenhol fehér zsírcafatok lógnak majd meg rózsaszín hús Arrébb megy Egy németnek mutogatja hogy enne az rá se néz megrázza a fejét Felcsendül a Santo Stefanóban egy oratórium bariton férfiszóló kezd A vékony koldus tovább megy a következő asztalhoz ő se néz az emberekre az eget figyeli a világító kéket Tudja a választ továbbmegy újra meg újra körbejár a téren előnti a tehetetlen düh Az oratóriumi kórus fortissimóban zeng hang- és fényárban viczorognak az emberek a sápadt fiú újra a Gucci-nő asztalához lép egy szempillantás alatt felkapja kitömött pénztárcáját mire a nő észbe kap a fiú magára csukja a templom oratóriumának ajtaját és magához szorítja a több száz eurót

A Santo Stefano hátsó kertjén át távozik kollégái szelíden elállják a templom ajtaját Senki sem mer a sikítózó fröcsögő Gucci-nő segítségére

sietni A nap lebukik a torony mögött kiszabadulnak fénybörtönükből az emberek

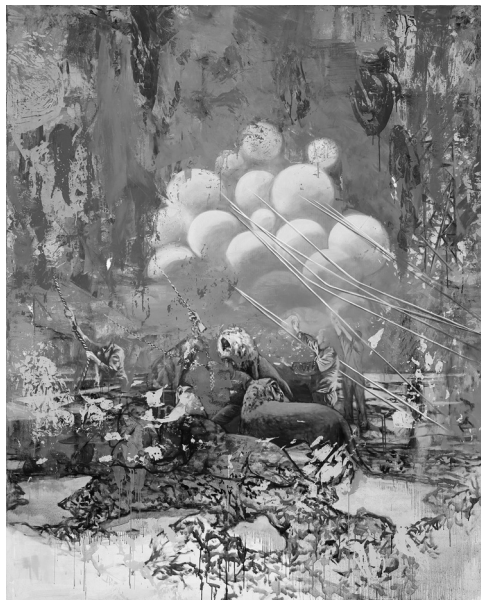
JÖJJETEK ÉNHOZZÁM

Jobb profil, áll biccent. Lassan, határozottan lépek a terembe. Nem nézek körbe: tudom, azok vannak itt, akiknek szükségük van rám. Egyenesen az oltár felé tartok, mezei virágok virítanak rajta, jobb profil, légy előnyös, figyelmeztetem magam, megfordulok, az emberekkel szemben állok meg. Tekintet föl, vezénylek magamnak, arcomat a fénybe emelem, hosszan mormolok, szent vagy, szent vagy, szent vagy, éneklük körülöttem a teskándiak, hangjuk olyan, mint a rádió recsegése, de én csak a fényvel foglalkozom, sajnos a bal profilom is látható, nem előnyös, elfordulok srégen balra, így már jó, látom magam a szemközti tükörből, amit a libanoni orvosnő tett oda, amikor megvette nekem a Gyógyítás Házát. Gyönyörűm, épp olyan vagy, mint Ő, mondogatta, a reinkarnációja vagy, nézz csak a tükörbe!

Fej le, sokatmondó tekintet a hívekre, komolyan, mosolytalanul. A kerekesszékes Ildike és az ekcémás Marcса összesúgnak, nem hallom tisztán, csak a pénz szót, meglesz a medence is, gondolom magamban, és bólintok, olvas a gondolatainkban, kiált fel az ortopéd cipős Pista, megint bólintok, sóhajok szakadnak fel, nyílnak a pénztárcák, valaki a bal sarokban hallelujázik, mások félhangosan imádkoznak. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek, ez a beköszönöm. Fej marad, mindkét kar és a tekintet magasra a fény felé. A hívek felállnak, már aki képes rá. Imádkoztatok egymásért, és én meggyógyítalak benneteket, folytatom és elindulok feléjük, a szemem kifordul, eláraszt a Szentlélek. Szent Szellem, jöjj közénk, sutto gják a hívek, Szent Szellem, gyógyíts meg minket, könyörögnek egyre hangosabban. Egyenként fölérjük állok, árad a Szentlélek belőlem, a testem túlhevül, van, akit rögtön földhöz vág a kezemből áradó forráság. Pista rohamot kap, Marcса felzokog, Ildike felemelkedik a kerekesszékből, áradj, Szent Szellem, nyöszörgöm, csikordul az ajtó, de nem fordulhatok meg, megárad a Lélek és gyógyít, együtt emelkedünk a fényében.

Úgy lépnek mellém, észre sem veszem. A kattánó bilincs hangjára térek magamhoz. Jobb profil, figyelmeztetem magam, de ez most nem segít, kivonszolnak, fehér tunikám beleakad Ildike kerekesszékebe, leszakad az alja, senki sem érti, mi történik, szanaszét heverő emberek bámulnak rám, a rendőrök T. Miklósnak szólítanak.

Zúg a fejem, zúg a fülem, összefolynak a rendőrkocsi felé vezető úton az arcok, azt még hallom, hogy Pista utánunk kiabálja: ne vigyétek Pilátus elé, de ez a rendőroket nem érdekli. Jézus vagy Barabás, kérdezi az egyik zсарu röhögve a gyülekező emberektől. Itt az idő, vezénylek magamnak, megállok egy percre, lehunyom a szemem, hátradőlök. A zsernyákok úgy meglepődnek, hogy egy pillanatra elengednek. Csattan a hátam a betonon, kezemet-lábamat szétvetem, vöröslenek a stigmák, amelyeket a libanoni doktornő évekkal ezelőtt pontosan megjelölt. Ő a valódi Jézus Krisztus, ne bántsátok, visszhangzik a tér, de a rabkocsi elszállít.

*Profécia követők, 2018
(160 x 200 cm, olaj, vászon)*